

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANE]
z dnia 17 grudnia [REDAKTOWANE]

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] w składzie:

Jolanta Styszyńska - Przewodniczący

Elżbieta Dąbrowska – sędzia (sprawozdawca)

Alicja Kujawa - sędzia

w obecności Rzecznika Dyscyplinarnego [REDAKTOWANE]

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia [REDAKTOWANE] zażalenia Pani [REDAKTOWANE] na postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w [REDAKTOWANE] z dnia 9 listopada [REDAKTOWANE] o odmowie wszczęcia dochodzenia wobec radcy prawnego [REDAKTOWANE]

postanawia:

- 1) uchylić postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] z dnia 9 listopada [REDAKTOWANE] o umorzeniu dochodzenia i sprawę przekazać do ponownego rozpatrzenia,
- 3) kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w [REDAKTOWANE]

Uzasadnienie

W dniu 11 lipca [REDAKT] do Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKT] wpłynęła skarga [REDAKT] na postępowanie radcy prawnego [REDAKT]. Skarżąca zarzuciła radcy prawnemu zachowanie niegodne prawnika. Zdaniem skarżącej radca prawny w dniu 2 lipca [REDAKT] po przybyciu do miejsca zamieszkania skarżącej w trakcie rozmów z [REDAKT] i [REDAKT] zadawał pytania, dotyczące picia przez [REDAKT] i jej męża alkoholu, konfliktów sąsiedzkich, oraz leczenia psychiatrycznego.

W odpowiedzi na skargę radca prawny [REDAKT] zaprzeczył, iż osobiście odwiedził i przeprowadził rozmowy z sąsiadami [REDAKT] oraz, że podejmowane przez niego działania miały na celu ośmieszenie lub poniżenie [REDAKT]. Wyjaśnił również, iż na jego polecenie aplikant radcowski [REDAKT] w dniu 3 lipca [REDAKT] przeprowadził rozmowy z sąsiadami [REDAKT]. Powyższe ustalenia potwierdził sam [REDAKT] jak i przeprowadzona w dniu 21 września [REDAKT] konfrontacja [REDAKT] z [REDAKT].

W dniu 9 listopada [REDAKT] Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKT] działając w oparciu o postanowienia art. 17 § 1 pkt 1 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych umorzył dochodzenie, wobec faktu, iż obwiniony radca prawny nie popełnił zarzucanego mu czynu.

W dniu 6 grudnia [REDAKT] wpłynęło zażalenie na postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego. [REDAKT] wniosła o ukaranie radcy prawnego [REDAKT]. W uzasadnieniu swego wniosku podała, że w jej ocenie [REDAKT] ujawnił dla sąsiadów [REDAKT] informacje dostępne ze sprawy sądowej prowadzonej przeciwko [REDAKT] gdzie jako pełnomocnik występuje [REDAKT]. Z uwagi na fakt, iż [REDAKT] przeprowadzał rozmowy z sąsiadami [REDAKT] na polecenie radcy prawnego, a przez to osobiście angażował się w sprawę, to zdaniem składającej zażalenie zachowanie to, jest niegodne radcy prawnego. [REDAKT] uznała nadto, że to [REDAKT] wysłał aplikanta z misją ośmieszenia i poniżenia jej, a takim postępowaniem popełnił czyn niegodny radcy prawnego i za to winien ponieść odpowiedzialność.

Po zapoznaniu się z całością materiału dowodowego w sprawie Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w [REDAKT] ustalił, co następuje. [REDAKT] pozostaje w sporze z byłym pracodawcą – [REDAKT] który toczy się przed Sądem [REDAKT] a dotyczy zadośćuczynienia za rozstrój zdrowia wywołany zdaniem powódki praktykami mobbingowymi stosowanymi u pozwanego. Stronę pozwaną [REDAKT] reprezentuje w sporze radca prawny [REDAKT]. W dniu 3 lipca [REDAKT] radca prawny [REDAKT] polecił dwóm pracownikom swojej kancelarii zbadanie w miejscu zamieszkania [REDAKT] - [REDAKT] prawdziwości faktów podawanych przez pracowników reprezentowanego przez niego [REDAKT] - [REDAKT] mających jego zdaniem istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie. Fakty te miały dotyczyć problemów życiowych [REDAKT] które przez w/w w trakcie procesu sądowego łączone są z kilkoma zdarzeniami, które miały miejsce w pozwanym zakładzie pracy. Aplikant radcowski [REDAKT] przyznał, iż na polecenie [REDAKT] rozmawiał z sąsiadami [REDAKT] chcąc ustalić listę świadków do prowadzonej sprawy. Sąsiadom tym zadawał pytania dotyczące między innymi stosunków sąsiedzkich, ewentualnego nadużywania alkoholu i leczenia psychiatrycznego. W dniu 19 lutego [REDAKT] [REDAKT] przeprosił [REDAKT] (zawierając ugodę sądową) za to, że w dniu 3 lipca [REDAKT] w [REDAKT] zadając pytania [REDAKT] naraził ją na negatywną opinię w oczach sąsiadów. W dniu 26 marca [REDAKT] został ukarany za swój czyn przez Dziekana OIRP ostrzeżeniem dziekańskim.

Po rozpatrzeniu zarzutów z zażalenia Sąd Dyscyplinarny zważył, że zażalenie [REDAKTOWANE] w części dotyczącej radcy prawnego [REDAKTOWANE] okazało się zasadne, jednakże nie z powodów wskazanych przez Skarżącą.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznaje, że umorzenie postępowania przez Rzecznika Dyscyplinarnego z przyczyn przez niego podanych było bezzasadne. Samo stwierdzenie, iż czynu – „wywiadu środowiskowego” dokonała nie ta osoba, którą wskazała Skarżąca w swoim piśmie – [REDAKTOWANE] lecz aplikant radcowski [REDAKTOWANE] nie uzasadnia umorzenia postępowania w sprawie. Rzecznik Dyscyplinarny przeprowadził postępowanie dowodowe, w tym ; przesłuchał świadków, przeprowadził konfrontację, zebrał wyjaśnienia, jednakże w postanowieniu nie dokonał oceny materiału dowodowego i w tym zakresie nie odniósł się do zarzutów kierowanych przez Skarżącą.

W konsekwencji Rzecznik bez uzasadnienia zastosował art. 17 § 1 pkt 1 kodeksu postępowania karnego. Wprawdzie na posiedzeniu Sądu Rzecznik Dyscyplinarny odniósł się do niektórych dowodów zgromadzonych w materiale dowodowym, jednakże w/w ocena winna znaleźć się w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu postępowania. Zarówno Radca prawny jak i Skarżący mają prawo wiedzieć czym kierował się Rzecznik Dyscyplinarny wydając orzeczenie, by móc zrozumieć przesłanki podjęcia konkretnego rozstrzygnięcia. Jest to podstawowa zasada postępowania dyscyplinarnego. W związku z powyższym , uznać należy, że skoro w uzasadnieniu Rzecznik nie zawarł wniosków i analizy materiału dowodowego można przypuszczać, że analiza dowodów w ogóle nie została przeprowadzona. W tym znaczeniu orzeczenie jest wadliwe.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w [REDAKTOWANE] uznaje, że z uwagi na fakt, iż aplikant radcowski [REDAKTOWANE] został ukarany ostrzeżeniem dziekańskim , a postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego dotyczyło jedynie radcy prawnego [REDAKTOWANE] aktualne rozpoznawanie wniosku przeciwko [REDAKTOWANE] jest bezprzedmiotowe.

Biorąc pod uwagę powyższe wywody, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w [REDAKTOWANE] nie uchylił postanowienie radcy prawnego [REDAKTOWANE] , a tym samym orzekł jak w sentencji niniejszego postanowienia.

Dobrowski

Aligie Kypar